

denne Voldgiftsdom var faldet, uden at der var noget Middel mod denne Lockout eller henholdsvis Strejke. Derfor maa det være saaledes, at indtil den 1. April 1923 kan en saadan Strejke eller Lockout, naar den er af en saadan Betydning, at Samfundet har en alvorlig og stor Interesse deri, bringes ind for Voldgiftsdomstolen, og det kan ske enten efter Parternes Bægning eller efter Henstilling fra Forligsinstitutionen. Det hedder videre i denne Paragraf: „Naar det af Statsministeren er bestemt, at en Arbejdsstrid skal afgøres ved Voldgift, kan han ogsaa forbyde enhver Iværksættelse eller Førtsættelse af Lockout eller Strejke i Anledning af denne Arbejdsstrid. Indtil Voldgiftsdommen er afsagt, skal de Arbejds- og Lønningsvilkår, som gjaldt ved Arbejdsstridens Udbrud, vedblive at gælde, hvis ikke Parterne enes om noget andet.“ Arbejdet skal altsaa opretholdes, indtil Voldgiftsdomstolen har faaet Lejlighed til at afsige sin Kendelse.

§ 4 bestemmer, hvorledes Voldgiftsdomstolen skal sammensættes. Der bestemmes først, at „Formand for Voldgiftsretten er Præsidenten i Højesteret. Højesteret vælger mellem sine Medlemmer en Stedfortræder for Voldgiftsrettens Formand.“ Lovgivningsmagten bestemmer altsaa selv, at Højesterets Præsident skal være Formand for Voldgiftsretten med en Stedfortræder, som vælges af Højesteret. De andre 4 Medlemmer af Voldgiftsretten skal vælges saaledes: een af den faste Voldgiftsret, een af Statens Forligsinstitution, og det fjerde og femte Medlem henholdsvis af Dansk Arbejdsgiverforening og De samvirkende Fagforbund i Danmark blandt deres Medlemmer, og for hvert Medlem, som saaledes vælges, skal der ogsaa vælges en Stedfortræder. I denne Voldgiftsdomstol bliver altsaa de stridende Parter hver repræsenteret ved et Medlem, og Samfundets Interesse i, hvorledes Afgørelsen af Arbejdsstriden falder ud, bliver repræsenteret ved 3 Medlemmer, Højesterets Formand, et Medlem af den faste Voldgiftsret og et Medlem af Forligsinstitutionen. Disse vil hver for sig medbringe stor Indsigt baade i Samfundets almindelige Interesser og i Arbejdsstrid i Særdeleshed, saaledes at de maa være udmærket egnede til at varetage Samfundets interesserne i dette store Spørgsmaal. „Valgene foretages snarest muligt og senest inden tre Dage efter denne Lovs Ikrafttræden. Overskrides denne Frist, foretages Valget af Statsministeren.“ Der vil altsaa

ikke være nogen Mulighed for, at Vægning fra den ene af Parternes Side ved at vælge sit Medlem af Voldgiftsretten skulde hindre, at Loven kan træde i Kraft.

§ 6 siger, at „Voldgiftsretten skal af dens Formand sammenkaldes til et konstituerende Møde, saa snart ske kan“. Hvor Retten derimod skal træde sammen, bestemmes ikke, men jeg vil antage, at man i disse med Hensyn til Boligforhold vanskelige Tider ikke vil lade Højesterets Formand løbe rundt i Byen for at søge Plads til denne Ret, men at f. Eks. Rigsdagen vil stille Fællessalen til Disposition; saa var det Spørgsmaal afgjort. Men jeg finder det ikke rigtigt at optage en Bestemmelse derom i selve Loven.

§ 7 siger, at „Rettergangsmaaden er den for Højesteret gældende med de Lempelser, som Voldgiftsrettens Formand skønner hensigtsmæssige“, og der følger saa i denne Paragraf nogle videre processuelle Bestemmelser, som jeg ikke mener at behøve at dvæle ved her.

§ 8 siger, at „Parterne kan lade sig repræsentere ved Personer, der opfylder Betingelserne for at have Valgret til Folketinget. Hver af Parterne kan have to befuldmægtigede“. De behøver altsaa ikke at være Sagførere, men „Fuldmagten skal være uden Forbehold“, for at Fuldmægtigen ikke skal kunne møde i Retten og sige: Jeg kan ikke erklære mig om dette eller hint, fordi min Fuldmagt ikke rækker saa vidt. Han skal være virkelig befuldmægtiget paa sin Parts Vegne.

§ 9 siger endvidere, at „Voldgiftsdommen fastsætter selv sin Gyldighedstid, som dog ikke maa strække sig ud over 1. April 1923“. Medens Domme ellers er endelige, maa en Dom i en Lønstrid jo have en Tidsbegrænsning, for man kan ikke bestandig blive ved at arbejde efter den samme Tarif, og en saadan Dom maa virke som en Tarifaftale. Den maa derfor være tidsbegrænset, og det overlades da til Voldgiftsdommen selv at fastsætte, hvor længe den skal have Gyldighed, dog at Gyldigheden ikke maa strække sig ud over den 1. April 1923, og dette maa opfattes saaledes, at det ogsaa gælder for de Sager, som senere i Aarets Løb maatte blive rejst og indbragt for Voldgiftsdomstolen. Efter dette Lovforslag vil Voldgiftsdomstolen bortfalde og alle dens Domme ophøre at have Gyldighed senest den 1. April 1923.

§ 10 foreskriver, at hvis nogen nægter at rette sig efter Voldgiftsdommen eller i det hele optræder imod Loven eller den